

мысляла да прѣдстави нѣкога нѣкоѣх комедіѣх у дома си, и поиска мнѣніето ми за по-сгодно нареждане. Говерихъ тогазъ съ нѣкои подробности за частныѣ сцены, които бѣхъ виждалъ въ Парижъ и въ Петербургъ, и слѣдъ това, като не щѣхъ да ся покажѣхъ че злоупотребявамъ толкозито нейно кѣмъ мене снисхожденіе, станѣхъ и рекохъ че имахъ намѣреніе да започенъ длѣзностьхъ си и да идѣ да нагледамъ единъ голѣмъ чешликъ далеко до двѣ левгы. Това като чу Г-жа Ларокъ наскърби ся; изгледа мя, поразмѣсти ся между възглавницѣхъ си, пасочи си рѣцѣхъ надъ жарникъхъ (мангалъхъ), и каза ми излекомъ; — О, оставѣте за сега. — Но защото азъ налягахъ да идѣ, — Пѣтъхъ е, повтори съ заекваніе нѣкакъ, твърдѣ лошъ Почакайте поне за по-хубаво врѣме.

— Не, Господже, отговорихъ засмѣно, не мога чака нито единъ минутъ, или трѣба да съмъ настоятель или не.

— Господже, каза старецъхъ Алень, който бѣше ся случилъ тамъ, искате ли да дадемъ на Г. Одіо дѣдовыѣ Иваровы кола; нѣматъ ремыци май, но сѣ бѣхъ.

Г-жа Ларокъ устрѣли съ гнѣвенъ погледъ клетника Алена, който бѣ дерзнулъ да принесе дѣдовыѣ Иваровы кола на единъ настойникъ който е присѣдствувалъ въ особенный театръ на великѣхъ княгыниѣхъ Еленѣхъ.